23/05/2021

Σωματική και πνευματική παραλυσία του ανθρωπίνου γένους

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κωνσταντίας και Αμμοχώστου

Σωματική και πνευματική παραλυσία του ανθρωπίνου γένους – Κυριακή του Παραλύτου – Προσκυνηματικός Ιερός Ναός Παναγίας Τραχιάς, Άχνας (23 Μαΐου 2021).

Του διακόνου Επιφανίου Παπαντωνίου

Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται (Ιω. 5, 14)

Ο προτρεπτικός ταυτόχρονα προειδοποιητικός αυτός λόγος του Χριστού προς τον ιαθέντα παράλυτο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, εκφράζει με σαφήνεια την ποιμαντική ευαισθησία και ευθύνη της Εκκλησίας απέναντι στον κάθε άνθρωπο κάθε εποχής ο οποίος επιζητεί τη θεραπεία της δικής του ασθένειας, πνευματικής και σωματικής από τον μόνο Λυτρωτή και σωτήρα του κόσμου. Παράλληλα την ίδια ώρα εξαίρει το ηθικό χρέος όλων μας έναντι των ευεργεσιών του Θεού,

«φανερών και αφανών».

Καθώς βρισκόμαστε μέσα στη χαρμόσυνη αναστάσιμη περίοδο και ενώ τις δύο πρώτες Κυριακές *(του Θωμά και των Μυροφόρων)*, τα ευαγγελικά αναγνώσματα αναφέρονταν στα γεγονότα που έλαβαν χώρα αμέσως μετά την Ανάσταση του Κυρίου, για τις επόμενες τρεις Κυριακές *(του Παραλύτου, της Σαμαρείτιδος και του Τυφλού)*, οι πατέρες της Εκκλησίας όρισαν μέσα από το ιερό ευαγγέλιο να γίνεται αναφορά σε θαύματα του Ιησού Χριστού, τα οποία αποτελούν «σημεία» παρέμβασης του Θεού στη ζωή των ανθρώπων αλλά και μια παραβολική διδασκαλία με την οποία αποκαλύπτεται η μεσσιανική ιδιότητα του Ιησού Χριστού, ο οποίος είναι ο απεσταλμένος του Θεού Πατέρα, ο σωτήρας του κόσμου.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, μας μεταφέρει σήμερα νοερά στα Ιεροσόλυμα, όπου σε μέρες μεγάλες και γιορτινές για την Ιουδαϊκή θρησκεία, μαζευόταν εκεί πλήθος ανθρώπων. Εκεί βεβαίως, όλο τον χρόνο, συναθροίζονταν *{}* και πολλοί άρρωστοι που είχαν την ελπίδα τους ότι, μπορεί ο Θεός να τους κάνει καλά. Ο Ιησούς Χριστός παρευρισκόταν στις εορτές αυτές, επειδή μέσα από τη διδασκαλία και τα θαύματα που επιτελούσε, πολλοί απ’ αυτούς μετανοούσαν και επέστρεφαν στη πίστη.

Προς τα πού λοιπόν κατευθύνθηκε ο Χριστός; Δεν πήγε στους επίσημους ή στους πλούσιους ή στους άρχοντες. Δεν πήγε στους μορφωμένους. Δεν πήγε στους βουλευτές, στους Φαρισαίους ή στους νομικούς της τότε εποχής. Δεν πήγε στους φαντασμένους, σ’ αυτούς που είχαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους. Δεν πήγε σ’ αυτούς που πίστευαν τέλος πάντων ότι, είναι καλοί. Αντίθετα είναι άπειρα τα παραδείγματα μέσα στα ιερά ευαγγέλια όπου βλέπουμε τον Χριστό να συναναστρεφόταν με ανθρώπους απλοϊκούς, καλοπροαίρετους, με ανθρώπους αμαρτωλούς. Έτσι και τώρα πήγε στους αρρώστους, στους φτωχούς, στους αναπήρους, σε ανθρώπους περιθωριοποιημένους από την κοινωνία.

Εκεί λοιπόν συναντά τον κατάκοιτο για σχεδόν σαράντα χρόνια παράλυτο. Μόνο και αβοήθητο αφού καθένας από τους συνασθενείς του, κοίταζε τον εαυτό του ή οι συγγενείς τον δικό τους άνθρωπο και έτσι γινόταν ένας αγώνας για το ποιος θα προλάβαινε να πέσει πρώτος στο ταραγμένο νερό και να ελευθερωθεί από τα δεσμά της ασθένειάς του κατόπιν της θαυματουργικής επέμβασης από Άγγελο Κυρίου. Ένας θεραπευόταν κάθε φορά. Ο Χρίστος, ο οποίος ως παντογνώστης, γνώριζε την πρότερη ζωή του παραλυτικού, βλέποντας την πίστη, την καρτερικότητά και τη μετάνοιά του, του παρέχει την πολυπόθητη ίαση, τον σηκώνει από το κρεβάτι της οδύνης και της δοκιμασίας.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας συσχετίζουν την κολυμβήθρα της Βηθεσδά με την

κολυμβήθρα της Εκκλησίας, δηλ. το άγιο Βάπτισμα. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει χαρακτηριστικά πως, τότε, στην Βηθεσδά μόνο ένας είχε τη δυνατότητα να θεραπευθεί, ενώ στο βάπτισμα της Εκκλησίας «καν η οικουμένη πάσα έλθη, η χάρις ουκ αναλίσκεται» δηλ. ακόμα και όλη η οικουμένη να έλθει, η χάρη δεν λιγοστεύει. (ΕΠΕ 37, Ομιλία ΛΗ). Μέσω του βαπτίσματος σώζονται άπειρα πλήθη, γιατί το Ευαγγέλιο διαδόθηκε σε όλα τα έθνη. Αυτή άλλωστε ήταν η εντολή που έδωσε ο ίδιος ο Χριστός στους μαθητές του λίγες μέρες μετά την Ανάστασή Του ”Πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα, κηρύξατε το Ευαγγέλιο πάση τη κτίσει. Ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσετε, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται” (Μκ. 16,15).

Βλέπουμε με πόση υπομονή και καρτερία, ο παράλυτος περίμενε τη θεραπεία του τόσα χρόνια. Πέρα από το ανθρώπινο παράπονό του, «ανθρωπον ουκ έχω» δεν φαίνεται να κατηγορεί κάποιον, πολλώ μάλλον δεν γογγύζει κατά του Θεού ούτε και βλασφημεί, πράγματα που συχνά διαπιστώνουμε σε παρόμοιες καταστάσεις σήμερα.

Έχουμε χρέος αλλά και υποχρέωση να συμπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο σε συνάνθρωπό μας που «άνθρωπο ουκ έχει». Ο πόνος και η θλίψη, αλλά και η κάθε δοκιμασία, παρουσιάζονται στη ζωή μας και λειτουργούν ως πρόκληση για να στεκόμαστε δίπλα σε όποιον που μας έχει ανάγκη, ανεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας κ.ο.κ

Περισσότερο σήμερα, υπάρχουν πάρα πολλοί «παραλυτικοί» που δεν χρειάζονται μόνο υλική ή σωματική βοήθεια, αλλά κυρίως πνευματική. Άλλωστε, η θεραπεία που πρόσφερε ο Χριστός με τα διάφορα θαύματα που επιτελούσε, δεν αφορούσε μόνο το σώμα αλλά και την ψυχή, την απαλλαγή δηλαδή από την αμαρτία και τις συνέπειές της.

Και εδώ όπως τονίσαμε και στην αρχή, έρχεται η ποιμαντική ευαισθησία και ευθύνη της Εκκλησίας να βοηθήσει όσους βρίσκονται βυθισμένοι στο σκοτάδι της αμαρτίας, ώστε να βρουν τον δρόμο τους και να φθάσουν κοντά στον Χριστό. Μόνο εκείνος μπορεί να μας θεραπεύσει από κάθε ασθένεια και από τις λογής πανδημίες, αλλά και από κάθε μορφή κακού. Να τους βοηθήσουμε να ενταχθούν στην Εκκλησία και να γίνουν ζωντανά μέλη του Σώματος του Χριστού, ώστε μέσα από τα μυστήρια και τη λατρευτική ζωή της να βιώνουν τη Χάρη Του. Σ' αυτή την προοπτική το «άνθρωπο ουκ έχω» μεταβάλλεται σε δυνατότητα συμμετοχής στην κορυφαία κοινωνία και επικοινωνία. Το μεγαλείο αυτό ξεδιπλώνεται βιωματικά και εμπειρικά μέσα από την βεβαιότητα που αναδύεται από τον αναστάσιμο παιάνα: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαριστάμενος».

Το κείμενο δημοσιεύεται στον επίσημο ιστοτόπο της Ιεράς Μητροπόλεως Κωνσταντίας και Αμμοχώστου